

següent). El principal fruit de la reunió fou la constitució d'un equip d'estudiosos compromès en l'aprofundiment de l'estudi de les relacions històriques entre les dues nacions.

Aquest acte es va inscriure dins les nombroses reunions organitzades per l'Eurocongrés 2000, que va assumir com a objectiu princi-

pal l'anàlisi de les relacions de tot ordre que han existit, que existeixen i que poden multiplicar-se en un futur immediat entre Occitània i Catalunya; especialment en l'horitzó de la consolidació de la Unió Europea. Uns mesos abans s'havia celebrat també una reunió similar que havia aplegat els estudiosos

del període medieval, l'etapa d'or d'ambdós països. Les conclusions adoptades en aquestes dues trobades i en els prop de dos-cents actes que s'han celebrat al llarg de tot el temps que ha durat l'esmentat congrés –entre ells, el celebrat a Girona– es van proclamar en la cloenda multitudinària celebrada el 5 d'abril de 2003 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. Entre les més destacades cal fer esment de la reclamació d'una estructura confederal de la Unió europea que tingui present les realitats nacionals que històricament no han esdevingut estats (però que han conservat una marcada personalitat pròpia en l'àmbit cultural i lingüístic), el reconeixement del català i l'occità com a llengües oficials per part de la Comissió europea, i el projecte de constitució d'un espai (econòmic, social i cultural) occitanocatalà. Coincidint amb l'acte de cloenda, es va inaugurar al Museu d'Història de Catalunya l'exposició *Catalans i trobadors. Occitània i Catalunya: renaixença i futur*, que romandrà oberta al públic fins al 27 de juliol de 2003.

Aflamenquem-nos

La música no és innocent. Els seus usos no són innocents. La música ens uneix o ens disgrega, quan hi palpitem plegats ens convertim en fraternitat, el seu batec ens subratlla el sentit de pertinença, ens defineix com a grup. D'altra banda, la música de l'altre, de l'estrany, sol ser un dels elements culturals més factibles de fagocitar, molt menys problemàtica que la seva llengua, la seva religió o el seu tipus d'estructuració familiar. Barrem el pas als immigrants, però ens quedem els seus cedés de música ètnica. I després, dins el mar d'aquestes músiques es crea el miratge d'una societat diversa que escolta o balla aplegada sota aquest llenguatge pretesament universal.

Segons com hagin bufat els vents polítics, el flamenc formava part o no de les músiques que ens cohesionaven, fins que hem decidit que sí, que el flamenc és tan «nostre» com els calçots o com La Caixa, per posar dos exemples igual de discutibles. L'especialitat de flamenc a l'Escola Superior de Música de Catalunya, un programa de flamenc al 33 (*Flamenc-o*), la reivindicació de *cantaores* com Miquel Poveda que musiquen Martí i Pol o Verdaguier, l'orgull patri davant la rumba catalana inventada a Gràcia: a la tenora li han sortit germans. De seguida li hem trobat un passat, unes arrels, i així hem recordat que el Liceu es va inaugurar el 1847 amb una actuació de ball flamenc. A diferència de la tradició taurina, innegable des del moment que a Olot hi ha una de les places de braus més antigues de l'Estat espanyol, les arrels flamenques no han estat vistes amb tanta suspicàcia o reticència. La meua ignorància en el tema no em permet qüestionar la profunditat d'aquestes arrels, ni crec que sigui convenient de fer-ho: a tots ens interessa que la realitat multicultural catalana aparegui historiada i justificada així. Calen ponts quan ja tenim prou fossats. L'únic és que a Girona ens costarà sostreure'ns a aquells *tablaos* infames de la Costa Brava, on servien un flamenc mistificat, guitarres barates i grans arracades de plàstic, aquells farbalans turquesa o de grans llunes vermelles que espiàvem amb perplexitat. Santa Carmen Amaya que ets al cel de Begur, deslliureu-nos-en!

Josep Pujol i Coll

Enric Pujol